



Arrest

nr. 173 906 van 1 september 2016
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 24 mei 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 20 april 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 juni 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 juli 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat B. VAN OVERDIJN en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bezit u de Iraakse nationaliteit en bent u soenniet van Arabische origine. U bent geboren op (...) te Bagdad, waar u heel uw leven heeft gewoond.

Op 01 juli 2015 werd uw vriend A. S. (...) vermoord. De volgende dag, op zijn begrafenis, heeft u alles en iedereen, en in het bijzonder de sjiitische militie, in Bagdad uitgescholden. De dag daarna vond u een brief achter de deur van uw winkel waarin vermeld werd dat u weldra hetzelfde lot als uw vriend stond te wachten. Ook daar heeft u een scheldtirade afgestoken. In uw razernij heeft u die brief verscheurd. Op vrijdag ging u naar het politiekantoor waar u klacht neerlegde. Op 07 juli 2015 werd u 's avonds door drie mannen van Badr ontvoerd en gedurende drie dagen vastgehouden omdat ze u een lesje wilden leren. Eén van hen was een zekere A'. (...), die wist dat uw origine in Mosul lag en u om die reden heeft geslagen. Na drie dagen werd u vrijgelaten, waarop u naar het huis van uw oom ging.

Op 12 juli 2015 heeft u Irak vanuit Bagdad via het vliegtuig verlaten. Daarna reisde u door naar België, waar u op 16 augustus aankwam en twee dagen later asiel heeft aangevraagd. Op 10 augustus 2015 werd uw oom in uw winkel vermoord, volgens uw vermoedens door diezelfde A'. (...). Ondertussen had hij ook het gerucht gestart dat u alcohol zou verkopen in uw winkel.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u de volgende originele documenten voor: identiteitskaart, nationaliteitsbewijs, lidkaart kamer van koophandel. Daarnaast legt u volgende foto's of kopieën van documenten neer: paspoort, overlijdensakte oom, klacht politiekantoor, contract winkel, nationaliteitsbewijs vader en moeder, pensioenkaart vader, en vier foto's van uw vader in het leger, legerbadge van uw vader en uw grootvader en een document van het militair ziekenhuis van uw vader.

B. Motivering

Volgens uw verklaringen vreest u in Irak vermoord te worden: u zou in Bagdad tijdens de begrafenis van een vermoorde vriend immers openlijk kritiek geuit hebben op de (sjiitische) milities, de overheid en IS – daarom zou u door Badr organisatie zijn ontvoerd en bedreigd. Deze groepering zou later, toen u al uit Irak weg was, ook (verkeerdelijk) uw oom vermoord hebben – zij zouden het immers in werkelijkheid op u gemunt hebben. Na grondige analyse van uw asielaanvraag heeft het Commissariaat-generaal geconcludeerd dat u er niet in geslaagd bent om een vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Om te beginnen stelt het CGVS zich ernstige vragen bij de oorzaak van uw problemen (nl. het feit dat u tot tweemaal toe openlijk kritiek zou geuit hebben op de (sjiitische) milities, de overheid en IS) die volgens u resulteerde in een dreigbrief aan uw adres, uw ontvoering en de moord op uw oom. U zou voor het eerst uw beklag gemaakt hebben tijdens de begrafenis van uw boezemvriend A. S. (...) die begin juli 2015 zou vermoord zijn in een drive by-shooting. Het valt hierbij meteen op dat u niet weet wie achter de moord op A. (...) zou zitten (CGVS, p. 15-16) en dat u tegenstrijdige verklaringen aflegt over hoe de moord op A. (...) zou verlopen zijn: zo zegt u enerzijds dat een pick up op straat bij jullie stopte, dat er een machinegeweer uit de auto tevoorschijn kwam waarmee gevuld werd en dat u eigenlijk alleen de wagen gezien heeft en geen mensen omdat u met de rug naar de wagen stond (CGVS p. 16), terwijl u bij de politie zou verklaard hebben dat er twee personen uit de auto stapten en zo op jullie schoten (document 9, zie onder). Dergelijke verklaringen stroken niet met elkaar. Volgens u werd A. (...) bovendien vermoord omwille van zijn werk voor de Waqf el Sunni, een religieuze organisatie, maar wat hij precies deed voor deze organisatie, weet u evenwel niet: "Ik weet het niet, zelfs zijn ouders weten het niet. [...] Zijn werk is gevoelig. Want zelfs aan ik, één van zijn beste vrienden, vertelde hij mij niet wat hij echt deed" (CGVS, p. 16-17). Aangezien zijn werk volgens u zo 'gevoelig' is dat hij er zelfs voor vermoord wordt, is het opvallend dat u niet kan zeggen op welke manier dit werk precies tot zijn dood heeft geleid en dat u zelf, zoals blijkt uit uw verklaringen, amper geïnformeerd heeft naar dit incident bij zijn familie (zo weet u bijvoorbeeld niet of A. (...)’s familie stappen ondernomen heeft naar aanleiding van de moord of een klacht heeft ingediend, CGVS p. 17). Meer nog, u verklaart dat u 'niet geïnteresseerd bent' in wat er met A. (...) is gebeurd (CGVS p. 17). Deze vaststellingen zijn des te opvallend en weinig aannemelijk daar u zelf aangeeft dat hij voor u 'meer dan een broer' was en u zijn familie goed kende (CGVS, p. 15) – van een asielzoeker die zijn beste vriend verloor door moord, kan toch op zijn minst verwacht worden dat hij enige interesse aan de dag legt voor wat zijn boezemvriend overkomen was. Welnu, indien u effectief op A. (...)’s begrafenis voor het eerst uw kritiek uitte en dit voor u hét begin van uw eigen problemen zou betekenen, is het maar weinig aannemelijk dat u niet weet door wie A. (...) vermoord werd, dat u zich tegenspreekt over hoe de moord precies gegaan zou zijn (zeker indien u daar zelf bij aanwezig zou zijn geweest), dat u weinig weet over de bezigheden van A. (...) die het motief zouden vormen voor zijn moord en dat u niet op de hoogte bent van wat zijn familie al dan niet ondernomen zou hebben na de moord.

Op de begrafenis van A. (...), en later ook toen u een dreigbrief vond in uw winkel, zou u telkens openlijk kritiek hebben geuit op een aantal groeperingen – u zou gescholden hebben en vuile praat verkocht hebben aan iedereen die het wou horen (CGVS, p. 13, 19). Het CGVS vraagt zich evenwel luidop af waarom u dit gedaan zou hebben in de context van een stad als Bagdad waarin u leefde (hiermee plaatste u zich immers bewust in een negatief daglicht). U verklaart hierop dat u boos was en in een hysterische staat verkeerde en zich daarom liet gaan (CGVS p. 13, p. 18, p. 20 & p. 24). Hoewel begrip kan worden opgebracht voor de emoties die u op dat moment overmanden, blijft nog steeds de vraag waarom u zich vrijwillig in gevaar zou brengen door dergelijke dingen te uiten; u was zich immers goed bewust van welke risico's verbonden waren aan het uiten van dergelijke mening (CGVS p. 20). Van iemand die weet welke risico's verbonden zijn aan dergelijk gedrag, en die bovendien net zijn vriend is verloren door dezelfde milities die hij verklaart ook te vrezen, is het toch zeer opvallend dat hij zich tot twee maal toe negatief over hen zou uitlaten in het openbaar.

In ieder geval zou u met uw scheldtirade 'iedereen' bedoelen ("Asa'eb, de regering, overal, hashd, Badr, Mehdi leger, iedereen. Daesh, Baath, iedereen heb ik gezegd", CGVS, p. 19), en zou deze

scheldtirade voor u gevolgen hebben gehad, meer bepaald een dreigbrief, een ontvoering en vasthouding van drie dagen en de moord op uw oom (die eigenlijk op u bedoeld was). Over deze door u aangehaalde feiten dient echter gewezen te worden op een aantal onaannemelijke elementen die de geloofwaardigheid van uw relaas allerminst ten goede komen.

Zo valt het alvast erg op dat u herhaaldelijk verklaart 'niet geïnteresseerd' te zijn in de dreigbrief die u ontvangen zou hebben en hem daarom zelfs gewoon verscheurd zou hebben (CGVS p. 8, p. 14, p. 18). Van iemand die net zelf had meegemaakt hoe zijn beste vriend naast hem werd doodgeschoten en die bedreigd werd dat hij hetzelfde lot zou ondergaan omdat hij zich op diens begrafenis kritisch had geuit (over de milities), kan toch redelijkerwijs verwacht worden dat hij op zijn minst enige interesse aan de dag legt voor wat hem zelf overkomt (zijnde doodsb bedreigingen in de vorm van een dreigbrief). In deze context zijn uw verklaringen over uw desinteresse weinig ernstig te noemen en doen ze afbreuk aan de aannemelijkheid van uw relaas. Nog hieromtrent kan opgemerkt worden waarom u de dreigbrief in kwestie (i.e. hét tastbare bewijs van de dreiging aan uw adres) verscheurd en weggegooid zou hebben, als u wel naar de politie ging om klacht in te dienen aangaande deze dreiging (zie onder).

U verklaart dat u ontvoerd en vastgehouden werd door de Badr organisatie (één van uw ontvoerders zou 'A'. (...) geheten hebben) (CGVS, p. 14). Gevraagd hoe u er zeker van was dat het precies om Badr ging, verklaart u dat u dat afgeleid heeft uit de liedjes die ze speelden in hun auto en het soort auto waarin u werd ontvoerd – volgens u kan iedereen in Irak weten om welke militie het gaat aan de hand van met welke auto ze rijden en hebben alle milities eigen, specifieke liedjes. Gevraagd waarom u dan niet wist door wie uw vriend werd vermoord (u was daarvan immers een getuige en verklaarde expliciet de wagen gezien te hebben, zie boven), antwoordt u dat het uw eigen vermoedens zijn, dat u het niet weet en dat dit uw persoonlijke visie is (CGVS, p. 21). Niet alleen stoelt u uw verklaringen op deze manier louter op blote en persoonlijke vermoedens die met geen enkele objectieve informatie gestaafd worden, ook blijft nog steeds de vraag waarom u van uw eigen ontvoering wel zou weten wie erachter zat aan de hand van de gebruikte wagen, maar dan niet van de moordenaars van A. (...).

Daarnaast wordt u gevraagd wat u van de Badr organisatie (die u drie dagen zou hebben vastgehouden) weet; u antwoordt daarop dat de leider van de Badr organisatie al Hakim is (CGVS, p. 21). Echter, Mohammad Baqir al Hakim werd in 2003 vermoord zoals blijkt uit de informatie toegevoegd aan uw administratief dossier. Indien u verklaart dat de Badr organisatie in 2015 verantwoordelijk was voor uw ontvoering en vasthouding, kan toch redelijkerwijs verwacht worden dat u van dergelijke zaken op de hoogte bent.

Verder kan u het CGVS doorheen uw verdere verklaringen niet overtuigen van het voorvallen van uw ontvoering. U legt hier namelijk weinig doorleefde verklaringen over af. Gevraagd hoe u de drie dagen vasthouding heeft beleefd, zegt u dat u enkel buiten mocht om naar het toilet te gaan en dat u te eten kreeg (CGVS, p. 22). Gevraagd om verder te beschrijven hoe die dagen verliepen, antwoordt u: "Niks. Gewoon ik zat daar en dat is het". Gevraagd of er u iets was opgevallen, antwoordt u dat u enkel geprobeerd heeft om de plakkers van de ramen te halen en dat u daarop geslagen werd. Gevraagd om uit te weiden, kan u niet antwoorden ("Niets"). Daarnaast verklaart u niets gehoord of gezien te hebben. Gevraagd of er ooit iets is gebeurd tijdens uw ontvoering, zegt u: "Niets" (CGVS, p. 22-23). Uit wat u hierover zegt, blijkt amper het vermogen om doorleefd en in detail te vertellen over uw ontvoering, noch over uw beleving hiervan. Alle spontaniteit ontbreekt in uw verklaringen. Van iemand die naar eigen zeggen de schrik van zijn leven heeft opgedaan tijdens deze ontvoering, kan op zijn minst verwacht worden dat hij hier uitgebreide, overtuigende, gedetailleerde en bovenal doorleefde verklaringen kan afleggen. Dit is in casu niet het geval.

Gelet op alle bovenstaande vaststellingen kunnen er ernstige vragen geplaatst worden bij de geloofwaardigheid van de door u aangehaalde feiten, zijnde uw openlijke kritiek op de milities en de overheid nadat uw vriend was vermoord en de daaropvolgende bedreiging aan uw adres, uw ontvoering (waarbij ontvoerder A'. (...) u liet verstaan dat hij u niet zou met rust laten omdat u oorspronkelijk van Mosul afkomstig was – diezelfde A'. (...) zou volgens u later het gerucht verspreiden dat u alcohol verkocht), en de moord op uw oom in uw afwezigheid (waarbij hij verkeerdelijk het slachtoffer werd omdat u naar eigen zeggen het doelwit was).

Ter staving van uw asielaanvraag legt u een aantal documenten neer, meer bepaald de overlijdensakte van uw oom en uw klacht bij de politie. Deze stukken zijn echter niet van die aard dat ze de ongeloofwaardigheid van uw asielaanvraag zouden kunnen herstellen; integendeel.

In verband met de overlijdensakte van uw oom (CGVS p. 8, p. 14-15, p. 24 + document 8), kan begrip opgebracht worden voor zijn overlijden; toch dient opgemerkt te worden dat documenten enkel een afdoende ondersteuning vormen van het aangehaalde asielaanvraag als die gepaard gaan met geloofwaardige en coherente verklaringen. Zoals hierboven omstandig aangetoond, is dit in casu niet het geval. Hieromtrent kan ook de vraag gesteld worden waarom uw belagers uw oom zouden vermoorden als u naar eigen zeggen zelf het doelwit was en uw belagers toch duidelijk wisten wie u was aangezien zij u immers drie dagen vastgehouden zouden hebben (zie boven). Dit maakt dat er ernstig

voorbehoud kan geplaatst worden bij het causale verband tussen de door u aangehaalde feiten en het overlijden van uw oom (hij zou op 10 augustus 2015 doodgeschoten zijn, zoals blijkt uit zijn overlijdensakte en uw verklaringen).

U legt ook een klacht neer die u bij de politie zou hebben ingediend naar aanleiding van de moord op uw vriend A. (...) en de daaropvolgende dreigbrief aan uw adres (document 9). Aangaande dit document kan dezelfde opmerking gemaakt worden als bij de overlijdensakte van uw oom, nl. dat documenten enkel een afdoende ondersteuning vormen van het aangehaalde asielrelaas als die gepaard gaan met geloofwaardige en coherente verklaringen. Zoals hierboven omstandig aangetoond, is dit in casu niet het geval. Bovendien gaat het hier enkel om een afgedrukte foto van een kopie, waardoor de authenticiteit ervan onmogelijk kan vastgesteld worden. Daarnaast zijn er nog een aantal bijkomende elementen die de bewijswaarde van dit stuk verder onderuit halen. Zo is het opzienbarend dat u eerst twee keer 'iedereen' openlijk beledigde, inclusief de autoriteiten van uw land, en u verklaarde dat u geen klacht wou indienen omdat dat toch niets zou opleveren (CGVS p. 19, p. 20 + zie boven), maar u zich kort daarop wel naar diezelfde autoriteiten zou begeven om alsnog klacht in te dienen. Dergelijk gedrag doet meteen de wenkbrauwen fronsen. Wat betreft de inhoud van uw klacht bij de politie, valt dan weer een flagrante tegenstrijdigheid op met uw verklaringen tijdens uw gehoor. In uw klacht staat vermeld dat uw vriend A. (...) vermoord werd op 5 juli 2015, terwijl u zelf meermaals verklaarde dat hij vermoord werd op 01 juli 2015 (CGVS p. 13 & p. 16). Van iemand die zelf een klacht zou hebben neergelegd bij de politie, kan toch verwacht worden dat hij in staat is om de correcte data weer te geven van feiten waar hij zelf bij aanwezig zou zijn geweest en ervoor zorgt dat deze correct genoteerd worden, zeker als blijkt dat hij wel een andere fout verbeterde die in de klacht zou zijn geslopen (in verband met een kogel die al dan niet bij de dreigbrief zou gezeten hebben) (CGVS p. 18 + document 9). Deze opvallende anomalie doet de geloofwaardigheid van uw klacht bij de politie verder wankelen. Daarenboven blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratief dossier is toegevoegd dat (officiële) documenten in Irak gemakkelijk kunnen worden gekocht.

Gelet op het amalgaam van bovenstaande vaststellingen in verband met deze door u neergelegde documenten, kunnen deze de geloofwaardigheid van uw asielrelaas in geen geval herstellen.

Uit bovenstaande elementen kan geconcludeerd worden dat er wat u betreft geen gegronde vrees voor vervolging bestaat in de zin van de Vluchtelingenconventie. De documenten die u neerlegt veranderen hier niets aan. Uw identiteitskaart, uw nationaliteitsbewijs en dat van uw ouders, de eerste bladzijde van uw paspoort, uw kaart van de kamer van koophandel en het contract van uw winkel, bevatten immers louter informatie over uw identiteit en die van uw ouders en over uw professionele bezigheden. Uw klacht bij de politie en de overlijdensakte van uw oom werden reeds eerder besproken (zie boven). De foto's van uw vader in legeruniform, de legerbadge van uw vader en grootvader, de pensioenkaart van uw vader en een document van het militair ziekenhuis van uw vader, bevestigen wel hun (vroegere) betrokkenheid bij het Iraakse leger, maar hebben geen betrekking op het door u aangehaalde individuele asielrelaas. Hierbij aansluitend kan het volgende gezegd worden over de moordpoging waarvan uw vader in 2005 het slachtoffer zou zijn geweest, volgens u omdat hij in het leger zat – wie achter de aanslag zat, weet u weliswaar niet (CGVS p. 4, p. 11). Uit niets uit uw verklaringen blijkt dat dit incident enig verband houdt met het door u aangehaalde asielrelaas uit 2015. Er kan ook opgemerkt worden dat uw vader na dit incident gewoon aan het werk bleef in het leger tot hij in 2012 met pensioen ging, dat u verklaart dat noch hij noch uw familie (uzelf inclusief) hierdoor nog enige problemen zouden ondervonden hebben (CGVS p. 4) en dat u expliciet zegt dat er geen link is tussen dit incident uit 2005 en uw relaas uit 2015 (CGVS p. 4). Bijgevolg blijken er geen concrete elementen waarom de moordpoging op uw vader in 2005 op dit moment in uw hoofde aanleiding zou geven tot een actuele, gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak werd "UNHCR Position on Returns to Iraq" van oktober 2014 in rekening genomen. Zowel uit dit advies, als de COI Focus "Irak: De actuele veiligheidssituatie in Bagdad" van 31 maart 2016 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, en dat de situatie, ingevolge het grondoffensief dat IS/ISIL/ISIS in Irak voert, sinds juni 2014 verder geëscaleerd is. UNHCR besluit dat de meeste personen die Irak ontvluchten waarschijnlijk in aanmerking komen voor de vluchtelingstatus of de status van subsidiair beschermde. Nergens in voornoemd document wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene

veiligheidssituatie aan elke Irakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. Bovendien bevestigt UNHCR's "Position on Returns to Iraq" dat het geweldsniveau en de impact van het geweld nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de Bagdad te worden beoordeeld.

Het CGVS erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is, doch benadrukt dat er diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen moeten worden om het reële risico voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren, waaronder het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweld dat in de provincie Bagdad plaatsvindt in hoofdzaak de vorm aanneemt van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds. Het gros van de terroristische aanslagen zijn toe te schrijven aan de Islamitische Staat. Hoewel de groepering zowel de Irakese veiligheidsdiensten (politie en leger), als burgers tot doelwit heeft, is het duidelijk dat de terreurcampagne van IS/ISIL/ISIS hoofdzakelijk op burgers gericht is. Hierbij viseert IS/ISIL/ISIS voornamelijk, maar niet uitsluitend, de sjiitische burgerbevolking in Bagdad, dit door het plegen van aanslagen in sjiitische wijken en op openbare plaatsen waar veel burgers samenkomen. In vergelijking met het hoogtepunt van de "Breaking the Walls"-campagne van Al-Qaeda in Irak in 2013 liggen de aantallen van aanslagen en slachtoffers in 2015 echter beduidend lager. In 2012-2013 vonden goed coördineerde golven van aanslagen over het hele land plaats, vaak gekoppeld met uitgebreide militaire operaties, ook in Bagdad. De aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS/ISIL/ISIS in Bagdad is evenwel veranderd. Er vinden nauwelijks gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen van guerrillastrijders meer plaats, maar frequente, vaak minder zware aanslagen. Sinds begin 2016 heeft IS twee aanvallen uitgevoerd waarbij militaire tactieken gehanteerd werd, namelijk een aanval op een winkelcentrum op 11 januari 2016, en een dubbele aanval op Abu Ghraib op 28 februari 2016. Dergelijke gecombineerde militaire operaties blijven echter zeer uitzonderlijk. Uit dezelfde informatie blijkt ook dat Bagdad niet belegerd wordt door IS/ISIL/ISIS, noch zijn er aanwijzingen dat IS/ISIL/ISIS op korte termijn geheel of gedeeltelijk de controle over de stad zou kunnen verwerven. Evenmin is er sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS/ISIL/ISIS en het Iraakse leger. Het offensief dat IS/ISIL/ISIS sinds juni 2014 in Irak voert, heeft in Bagdad wel tot de mobilisatie van sjiitische milities geleid. De aanwezigheid van deze milities heeft er voor gezorgd dat IS/ISIL/ISIS minder zware aanslagen pleegt. Anderzijds blijkt dat de sjiitische milities op hun beurt, samen met criminele bendes en militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk zijn voor de meer individuele vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen hier het slachtoffer van te worden.

Uit de dezelfde informatie blijkt voorts dat het geweld in de provincie Bagdad maandelijks honderden doden en gewonden opeist. Het CGVS benadrukt evenwel dat cijfergegevens over het aantal slachtoffers niet op zichzelf beoordeeld kunnen worden, maar moeten gezien worden in relatie met meerdere objectieve elementen, zoals daar zijn de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat het openbare leven in Bagdad, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, niet is stilgevallen. De provincie Bagdad, met een oppervlakte van 4555 km², telt iets meer dan 7 miljoen inwoners, waarvan 87% in Bagdad stad woont. Bagdad is nog steeds een functionerende grootstad. De scholen zijn open en er is gezondheidszorg. Verplaatsingen in de stad worden weliswaar bemoeilijkt door de talrijke checkpoints, maar anderzijds werd het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgaansverbod opgeheven, bleven tijdens de ramadan voor het eerst weer 's nachts restaurants open, blijven de verkeerswegen open, is de internationale luchthaven operationeel, en is de bevoorrading met levensnoodzakelijke goederen verzekerd. De Iraakse autoriteiten hebben nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad, en diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN blijven aanwezig in de hoofdstad. De impact van geweld is verder niet van dien aard dat het inwoners dwingt om massaal Bagdad te verlaten. Bagdad neemt daarentegen zelf grote vluchtelingenstromen uit gebieden van het land die al geruime tijd door oorlogsgeweld worden geteisterd.

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel beroept verzoekende partij zich op de schending van de artikelen 43/3, 48/4 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van de artikelen 1 tot 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van “het beginsel van behoorlijk bestuur” en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Tevens meent verzoekende partij dat er sprake is van een manifeste appreciatiefout.

2.2.1. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de vreemdelingenwet, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing volledig kent en inhoudelijk aanvecht. Zij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoekende partij in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.2.2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *a.w.*, nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (*vgl.* RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielaanvraag kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.3. De Raad stelt vooreerst vast dat het verzoekschrift in een onzorgvuldig en soms onbegrijpelijk taalgebruik is opgesteld. De Raad gaat bijgevolg enkel in op hetgeen concreet en verstaanbaar gemotiveerd is. Het komt de Raad immers niet toe te speculeren over de mogelijke bedoeling van de argumenten van verzoekende partij.

2.2.4.1. Waar verwerende partij geen geloof hecht aan haar asielrelaas gelet op verschillende tegenstrijdigheden en onaannemelijkheden in haar verklaringen en de vaststelling dat zij weinig doorleefde verklaringen aflegt over haar ontvoering, maakt verzoekende partij volgende opmerkingen in haar verzoekschrift. Verzoekende partij stelt dat zij *“wist op het moment wie zijn vermoord heeft, maar na, de informatie uit de burens laten hem weten dat de verantwoordelijke mensen van het moord was mensen uit Badr Organisatie”*; dat zij niet wist wie precies haar vriend vermoord heeft, doch tijdens de aanval twee personen had gezien in de wagen en nadien over deze personen roddels had gehoord; dat zij niet op de hoogte is van het werk van haar vriend daar deze hierover niet wou spreken omdat het gevoelig lag; dat van haar niet verwacht kan worden dat zij bij de familie van A. zou informeren naar het incident daar A. net was overleden en het dan ook van weinig eerbied zou getuigen indien zij dan vragen zou gaan stellen aan zijn familie; dat zij dergelijke kritiek openlijk heeft geuit omdat zij erg getroffen was door de dood van haar vriend, het geweld in Bagdad beu was en *“in dergelijke ambiance (was), dat de emoties aan bord kwamen, en zich publiek zich uit tegen alle de groepering die aansprakelijk van het geweld in Irak zijn”*; dat zij erg getroffen was door het verlies van haar vriend op het moment dat zij de dreigbrief ontving en de dreigbrief verscheurde omdat zij niets meer van deze organisatie wilde horen; dat zij wist dat zij ontvoerd was door de Badr organisatie omwille van de liedjes die werden afgespeeld in de auto en de wagen die gebruikt werd; dat niet verwacht kan worden dat zij op de hoogte is van de Badr organisatie daar zij na haar vrijlating het land moest ontvluchten en de tijd niet had om meer informatie over deze organisatie te bekomen; dat zij Al Hakim enkel aangeduid heeft als een voormalige leider van de organisatie en aangaf niet zeker te zijn of hij de huidige leider is en dat zij wel degelijk gedetailleerde verklaringen aflegde over haar ontvoering.

2.2.4.2. De Raad bemerkt vooreerst dat, daar waar verzoekende partij stelt dat zij tijdens de aanval twee personen had gezien in de wagen, verzoekende partij niet zonder meer kan verwijzen naar één versie van haar verklaringen teneinde de door verwerende partij vastgestelde tegenstrijdigheid tussen enerzijds haar verklaring tijdens haar gehoor dat zij alleen de wagen had gezien en geen mensen omdat zij met de rug naar de wagen stond (administratief dossier, stuk 5, gehoorverslag CGVS d.d. 31/03/2016, p. 16) en anderzijds haar verklaring die zij bij de politie afgelegd zou hebben dat er twee personen uit de auto stapten en zo op hen schoten (administratief dossier, stuk 13, documenten DVZ, klacht politie d.d. 05/07/2015) te weerleggen. Daar anders over oordelen zou ertoe leiden dat iedere vergelijking van de opeenvolgende verklaringen van verzoekende partij, teneinde een precieze inschatting te kunnen maken van de ernst van de aangehaalde vrees voor vervolging of het reëel risico op het lijden van ernstige schade, zinledig zou worden. Daarnaast dient te worden vastgesteld dat verzoekende partij in bovenstaand betoog louter bevestigt dat zij niet weet wie achter de moord op A. zou zitten. Wat betreft de opmerking van verzoekende partij dat zij niet op de hoogte is van het werk van haar vriend daar deze hierover niet wou spreken omdat het gevoelig lag, herhaalt de Raad de motivering van verwerende partij dat, aangezien het werk van haar vriend volgens verzoekende partij zo ‘gevoelig’ is dat hij er zelfs voor vermoord wordt, het opvallend is dat verzoekende partij niet kan zeggen op welke manier dit werk precies tot zijn dood heeft geleid en dat zij zelf amper geïnformeerd heeft naar dit incident bij zijn familie. Dat zij hierover niet geïnformeerd heeft bij zijn familie omdat dit van weinig eerbied zou getuigen, is, gelet op de omstandigheden waarin haar vriend om het leven is gekomen, niet aannemelijk. De Raad ziet ook niet in hoe het informeren bij de ouders van haar vriend – verzoekende partij zou deze vriend als ‘meer dan een broer’ beschouwen en de familie goed kennen (administratief dossier, stuk 5, gehoorverslag CGVS d.d. 31/03/2016, p. 15) – naar de stappen die zij hebben ondernomen naar aanleiding van de moord een belediging zou vormen voor de ouders van haar vriend. Het lijkt daarentegen een evidente vraag komende van een goede vriend van hun zoon die bovendien getuige was van de moord. De uitleg dat zij zich hierover niet geïnformeerd zou hebben bij de ouders van haar vriend uit eerbied, komt bovendien nog minder overtuigend over gelet op haar uitdrukkelijke verklaring tijdens haar gehoor dat zij niet geïnteresseerd is in wat er met A. is gebeurd (administratief dossier, stuk 5, gehoorverslag CGVS d.d. 31/03/2016, p. 17). Het is totaal niet geloofwaardig dat iemand die zijn beste vriend verloor door moord niet geïnteresseerd zou zijn in hetgeen zijn boezemvriend overkomen is en in de stappen die naar aanleiding van de moord ondernomen zijn.

Voorts treedt de Raad de motivering van verwerende partij bij dat, hoewel begrip kan worden opgebracht voor de emoties die verzoekende partij op dat moment overmanden, het niet geloofwaardig overkomt dat verzoekende partij zich tot tweemaal toe vrijwillig in gevaar zou brengen door openlijk kritiek te uiten op een aantal groeperingen, dit in de context van een stad als Bagdad en zich goed bewust van welke risico’s verbonden waren aan het uiten van dergelijke mening. Dit geldt des te meer daar zij net haar vriend was verloren door dezelfde milities die zij verklaart ook te vrezen.

Verder doet het tevens afbreuk aan de geloofwaardigheid van het asielrelaas van verzoekende partij dat zij de dreigbrief gewoon verscheurd zou hebben. Door verwerende partij wordt desbetreffend terecht opgemerkt dat van iemand die net zelf had meegemaakt hoe zijn beste vriend naast hem werd doodgeschoten en die bedreigd werd dat hij hetzelfde lot zou ondergaan omdat hij zich op diens begrafenis kritisch had geuit over de milities, redelijkerwijs verwacht kan worden dat hij op zijn minst enige interesse aan de dag legt voor wat hem zelf overkomt. Ook is het bevreemdend dat verzoekende partij enerzijds de dreigbrief, hét tastbare bewijs van de dreiging aan haar adres, zou hebben verscheurd en weggegooid omdat ze er niet in geïnteresseerd was, en anderzijds dan weer wel naar de politie ging om klacht in te dienen aangaande deze dreiging.

Waar verzoekende partij opmerkt dat zij wist dat zij ontvoerd was door de Badr organisatie omwille van de liedjes die werden afgespeeld in de auto en de wagen die gebruikt werd, stelt de Raad vast dat verzoekende partij hiermee op geen enkele wijze verklaart waarom zij van haar eigen ontvoering wel zou weten wie erachter zat aan de hand van de gebruikte wagen, maar dan niet wist door wie haar vriend werd vermoord, terwijl zij hiervan getuige was en expliciet verklaarde de wagen gezien te hebben.

Tevens doet het verder afbreuk aan de bewering van verzoekende partij in 2015 door de Badr organisatie ontvoerd en vastgehouden te zijn geweest dat zij stelt dat de leider van de Badr organisatie al Hakim is (administratief dossier, stuk 5, gehoorverslag CGVS d.d. 31/03/2016, p. 21), terwijl uit de informatie die door verwerende partij werd toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat Mohammad Baqir al Hakim in 2003 werd vermoord (administratief dossier, stuk 11, landeninformatie, deel 4). Gelet op haar verklaring dat de Badr organisatie in 2015 verantwoordelijk was voor haar ontvoering en vasthouding, kan redelijkerwijs van haar verwacht worden dat zij van dergelijke zaken op de hoogte is, temeer daar zij dan weer wel wist met wat voor auto's de leden van deze militie rijden en naar welke liedjes zij luisteren.

Ten slotte is de Raad van oordeel dat de loutere opmerking van verzoekende partij dat zij wel degelijk gedetailleerde verklaringen aflegde over haar ontvoering niet kan volstaan om de motivering in de bestreden beslissing waaruit het tegendeel blijkt in een ander daglicht te stellen. Verwerende partij motiveert uitgebreid, verwijzend naar de verklaringen van verzoekende partij tijdens haar gehoor, dat bij verzoekende partij het vermogen ontbreekt om doorleefd en in detail te vertellen over haar ontvoering en dat alle spontaniteit ontbreekt in haar verklaringen. Verzoekende partij beperkt zich in haar verzoekschrift tot het louter tegenspreken van de conclusie van verwerende partij, hetgeen niet volstaat om desbetreffende motivering te weerleggen. Verzoekende partij dient hiertoe concrete argumenten aan te brengen, alwaar zij op bovenstaande wijze in gebreke blijft.

2.2.5.1. Betreffende de motivering in de bestreden beslissing dat de overlijdensakte van haar oom en haar klacht bij de politie niet van aard zijn om de ongeloofwaardigheid van haar asielrelaas te herstellen, bemerkt verzoekende partij vooreerst dat het gegeven dat haar familie erg bekend is in Irak en het feit dat het huis van haar oom de laatste plaats was waar zij leefde voor haar vlucht voldoende aantonen dat haar oom een doelwit voor de Badr organisatie werd. Ook werkte haar oom in haar winkel, waardoor het niet onaannemelijk is dat haar belagers haar oom verwarden met haar. Betreffende de neergelegde klacht, stelt verzoekende partij dat haar niet verweten kan worden dat het een kopie betreft daar zij immers na haar vrijlating vlug het land diende te verlaten en dan ook een kopie van de klacht heeft gevraagd. Verder bemerkt verzoekende partij klacht te hebben ingediend op advies van haar buurman, een politieagent. Waar op het document vermeld staat dat haar vriend vermoord werd op 5 juli 2015, terwijl zij zelf meermaals verklaarde dat hij vermoord werd op 1 juli 2015, voert verzoekende partij aan dat dit verkeerd genoteerd werd door de politieagent die de klacht opstelde.

2.2.5.2. De Raad wijst er evenwel vooreerst op dat aan documenten die ter ondersteuning van een voorgehouden asielrelaas worden bijgebracht enkel bewijswaarde kan worden toegekend voor zover deze gebaard gaan met een geloofwaardig relaas, wat *in casu*, gelet op voormelde vaststellingen, niet het geval is.

In verband met de neergelegde overlijdensakte van haar oom dient verder te worden opgemerkt dat de verklaringen van verzoekende partij over het door haar beweerde causale verband tussen de door haar aangehaalde feiten en het overlijden van haar oom geenszins overtuigend zijn daar de vraag gesteld kan worden waarom haar belagers haar oom zouden vermoorden als zij naar eigen zeggen zelf het doelwit was en haar belagers toch duidelijk wisten wie zij was aangezien zij haar immers drie dagen vastgehouden zouden hebben. Het is dan ook niet aannemelijk dat zij haar oom verward zouden

hebben met haar. De overlijdensakte van haar oom is dan ook niet van aard de door verzoekende partij voorgehouden problemen met de Badr organisatie aan te tonen.

Wat betreft de neergelegde klacht dient voorts nog gewezen te worden op een aantal vaststellingen die de bewijswaarde ervan verder ondermijnen. Ten eerste betreft het een afgedrukte foto van een kopie. Aan dergelijke fotokopie kan geen enkele bewijswaarde worden toegekend gelet op het feit dat deze gemakkelijk door knip- en plakwerk nagemaakt en vervalst kan worden (RvS 25 juni 2004, nr. 133.135; RvS 24 maart 2005, nr. 142.624). Verder is het bevreemdend dat verzoekende partij eerst twee keer 'iedereen' openlijk beledigde, inclusief de autoriteiten van haar land, en zij verklaarde dat zij geen klacht wou indienen omdat dat toch niets zou opleveren, maar zij zich kort daarop wel naar diezelfde autoriteiten zou begeven om alsnog klacht in te dienen. Dat zij uitgerekend het advies volgt van een politieagent, terwijl zij eerder de autoriteiten van haar land nog openlijk beledigde en haar ongenoegen ten aanzien van hen uitte, is minstens opmerkelijk te noemen. Voorts haalt het feit dat in de klacht vermeld staat dat haar vriend A. vermoord werd op 5 juli 2015 terwijl verzoekende partij meermaals verklaarde dat hij vermoord werd op 01 juli 2015 de bewijswaarde van dit document nog verder onderuit. Waar verzoekende partij in haar verzoekschrift desbetreffend louter opmerkt dat dit verkeerd genoteerd werd door de politieagent die de klacht opstelde, herhaalt de Raad de motivering van verwerende partij dat van verzoekende partij verwacht kan worden dat zij ervoor zou gezorgd hebben dat haar klacht correct genoteerd werd, zeker als blijkt dat zij wel een andere fout verbeterde die in de klacht zou zijn geslopen. Ten slotte is de bewijswaarde van dergelijke documenten hoe dan ook relatief, gelet op de informatie die door verwerende partij aan het administratief dossier werd toegevoegd en waaruit blijkt dat (officiële) documenten in Irak gemakkelijk kunnen worden gekocht (administratief dossier, stuk 11, landeninformatie, deel 3).

2.2.6. Daar waar verzoekende partij wijst op haar profiel, met name maakt zij deel uit van een erg beroemde familie uit Mosoel en hebben haar vader en grootvader bij het leger van Saddam Hoessein gewerkt, bemerkt de Raad dat de vader van verzoekende partij weliswaar in 2005 het slachtoffer zou zijn geweest van een moordpoging, volgens verzoekende partij omdat hij in het leger zat, doch na dit incident bleef haar vader gewoon aan het werk in het leger tot hij in 2012 met pensioen ging. Door verzoekende partij werd aangegeven dat noch hij, noch haar familie (zijzelf inclusief) hierdoor nog enige problemen ondervonden zouden hebben, en dat er geen link is tussen dit incident in 2005 en de door haar voorgehouden problemen in 2015. Er blijken dan ook geen concrete elementen waarom de moordpoging op haar vader in 2005 en/of het feit dat haar vader en haar grootvader bij het leger van Saddam Hoessein hebben gewerkt op dit moment in hoofde van verzoekende partij aanleiding zou (den) geven tot een actuele, gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald bij artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Evenmin brengt verzoekende partij concrete elementen aan waaruit blijkt dat zij omwille van het feit dat zij deel zou uitmaken van een erg beroemde familie uit Mosoel het risico loopt op vervolging of op het lijden van ernstige schade.

2.2.7. Uit wat voorafgaat, dient te worden vastgesteld dat aan het asielrelaas van verzoekende partij geen geloof kan worden gehecht. Derhalve kan haar de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet niet worden toegekend.

2.2.8. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing heeft besloten tot de niet-toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielrelaas van verzoekende partij, waarop zij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partij dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

De commissaris-generaal oordeelt op basis van de informatie in het administratief dossier (stuk 11, landeninformatie, deel 1) omtrent de veiligheidssituatie in Bagdad dat, hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is en dit afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker aanleiding kan geven tot de toekenning van een

internationale beschermingsstatus, er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoekende partij louter door haar aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van haar leven of persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Geen van de partijen betwist dat de situatie in Irak momenteel wordt gekenmerkt door een gewapend conflict. Het is voor de verdere beoordeling dan ook niet noodzakelijk te onderzoeken of dit gewapend conflict een binnenlands en/of een internationaal gewapend conflict betreft.

Artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet beoogt echter slechts bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie waarin de mate van het willekeurige geweld in een aan de gang zijnde gewapend conflict in het land of de regio van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of de betrokken regio, aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op de in dit artikel bedoelde ernstige schade (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>, §§ 28, 32-40, 43-44; HvJ 30 januari 2014, C 285/12, *Diakité / het Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen*, § 30; EHRM, *NA v. het Verenigd Koninkrijk*, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 115; EHRM, *Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk*, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, § 226, en EHRM, *J.H. v. het Verenigd Koninkrijk*, nr. 48839/09, 20 december 2011, § 54).

Verzoekende partij tracht te laten uitschijnen dat de situatie in Bagdad van zulke aard zou zijn dat zij beantwoordt aan de voormelde criteria. Uit de "COI Focus" betreffende "Irak – De veiligheidssituatie in Bagdad" van 31 maart 2016 (stuk 11, landeninformatie, deel 1) en de recentere "COI Focus" betreffende "Irak – De veiligheidssituatie in Bagdad" van 23 juni 2016 die door verwerende partij per aanvullende nota werd neergelegd, blijkt in dit kader dat het geweld dat in Bagdad plaatsvindt in hoofdzaak de vorm aanneemt van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds. Het gros van de terroristische aanslagen zijn toe te schrijven aan de Islamitische Staat (IS). Hoewel de groepering zowel de Irakese veiligheidsdiensten (politie en leger) als burgers tot doelwit heeft, is het duidelijk dat de terreurcampagne van IS hoofdzakelijk op burgers gericht is. Hierbij viseert IS voornamelijk, maar niet uitsluitend, de sjiitische burgerbevolking in Bagdad, dit door het plegen van aanslagen in sjiitische wijken en op openbare plaatsen waar veel burgers samenkomen. Het offensief dat IS sedert 2014 in Irak voert, heeft in Bagdad tot de mobilisatie van sjiitische milities geleid. De aanwezigheid van deze milities in Bagdad heeft ervoor gezorgd dat de aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS/ISIL/ISIS in Bagdad is veranderd. Er vinden minder gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen van guerrillastrijders plaats, doch wel frequente, vaak minder zware aanslagen. Wel heeft IS sinds begin 2016 twee aanvallen uitgevoerd waarbij militaire tactieken gehanteerd werden, namelijk een aanval op een winkelcentrum op 11 januari 2016, en een dubbele aanval op Abu Ghraib op 28 februari 2016. Dergelijke gecombineerde militaire operaties blijven echter zeer uitzonderlijk. Tevens dient te worden vastgesteld dat in april en mei 2016 het aantal zware aanslagen in Bagdad weer toenam. IS zette weer sterker in op bomauto's. Naast aanvallen gericht op specifieke doelwitten, waaronder de Iraqi Security Forces (ISF), het leger, de politie, en Popular Mobilization Units (PMU), vinden er dagelijks kleinschaligere aanslagen plaats. Het blijven nog altijd deze kleinere aanvallen die de meeste burgerslachtoffers maken. Echter blijkt uit dezelfde informatie ook dat Bagdad niet belegerd wordt door IS en dat er geen aanwijzingen zijn dat IS op korte termijn geheel of gedeeltelijk de controle over de stad zou kunnen verwerven. Evenmin is er sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS en het Iraakse leger. Daarnaast blijkt uit voormelde informatie nog dat de sjiitische milities op hun beurt, samen met criminele bendes en militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk blijken te zijn voor de meer individuele en doelgerichte vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen hier het slachtoffer van te worden.

Niettegenstaande het geweld in Bagdad maandelijks honderden doden en slachtoffers opeist, dienen ook andere objectieve elementen meegenomen te worden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Bagdad teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Zulke elementen zijn het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied

dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om Bagdad te verlaten.

De provincie Bagdad, met een oppervlakte van 4555 km², telt iets meer dan 7 miljoen inwoners, waarvan 87% in Bagdad-stad woont. Het geweld in Bagdad is verspreid over het hele grondgebied van de provincie en er kunnen geen duidelijk veiligere of onveiligere zones binnen Bagdad worden afgeleid. Er zijn geen wijken die gevrijwaard blijven van geweld (met uitzondering van de internationale zone).

De impact van het geweld op het dagelijkse leven van de burgers in Bagdad is gemengd. Enerzijds worden de inwoners door de aanslagen en mensenrechtenschendingen in Bagdad zelf wel gehinderd, maar ondanks de aanwezige veiligheidsrisico's blijven de infrastructuur, het verkeer, het bedrijfsleven en de publieke sector verder functioneren, al zijn er problemen door jarenlang mismanagement, de corruptie, de toestroom van ontheemden uit andere delen van het land en de talrijke controleposten. Bagdad is, zoals hierboven reeds vermeld, geen belegerde stad, de bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen wordt verzekerd en winkels, markten, restaurants, cafés enzovoorts blijven geopend. Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al maakt de stijgende levensduurte voor veel inwoners van de hoofdstad het moeilijk om rond te komen. Voorts werd in februari 2015 het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgaansverbod tussen middernacht en vijf uur in de ochtend in Bagdad opgeheven. Voor de eerste keer sinds lange tijd waren er in dit jaar tijdens de ramadan weer restaurants de hele nacht geopend. Verder is er in Bagdad ook gezondheidszorg voorhanden, ook al staat deze onder druk door een aantal factoren. Uit voormelde informatie blijkt dat er zich weliswaar bepaalde problemen voordoen in de drinkwaterbevoorrading en de sanitaire inrichtingen en dat dit in overbevolkte wijken gezondheidsproblemen met zich meebrengt, doch doet dit geen afbreuk aan de conclusie dat de bevoorrading met levensnoodzakelijke goederen in Bagdad is verzekerd. Voorts blijkt dat de scholen in Bagdad open zijn, dat het schoolbezoek er tamelijk hoog ligt en dat het schoolbezoek er stabiel blijft sedert 2006. De verkeerswegen in Bagdad zijn open en de internationale luchthaven van Bagdad is operationeel. De Iraakse autoriteiten hebben bovendien nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad, en diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN blijven aanwezig in de hoofdstad.

De impact van geweld is verder niet van dien aard dat inwoners massaal Bagdad verlaten. Bagdad neemt daarentegen zelf grote vluchtelingenstromen op uit gebieden van het land die al geruime tijd door oorlogsgeweld worden geteisterd. Het gegeven dat Bagdad een toevluchtsoord is voor Irakese burgers die het geweld in hun regio van herkomst wensen te ontvluchten en de Bagdadi's zelf niet massaal zijn gevlucht, kan als een indicatie gezien worden dat de Irakezen en de Bagdadi's zelf van oordeel zijn dat zij in de stad Bagdad actueel geen reëel risico lopen op ernstige bedreiging.

Gelet op het geheel van de voormelde elementen, dient te worden besloten dat, hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is en dit afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus, er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurige geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoekende partij louter door haar aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

De door verzoekende partij aangehaalde cijfers – als bijlage bij haar verzoekschrift (bijlage 3) en ter terechtzitting per aanvullende nota brengt verzoekende partij een aantal internetartikels aan aangaande verschillende recente (zware) aanslagen in Bagdad – zijn niet van die aard dat zij aan het voorgaande afbreuk kunnen doen. Immers, dat zich in Bagdad nog terreuraanslagen en geweldfeiten voordoen en dat daarbij burgerslachtoffers vallen, wordt in het voorgaande niet betwist. Het in acht nemen van het loutere aantal van de aanslagen, de geweldfeiten en de slachtoffers kan echter niet volstaan bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in het licht van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. In deze dient te worden herhaald dat er daarnaast nog diverse andere, objectieve elementen dienen te worden meegenomen bij deze beoordeling en dat dit hoger ook geschiedde.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.9. Waar verzoekende partij aanvoert dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de door verzoekende partij neergelegde documenten en de uitgebreide landeninformatie (administratief dossier, stukken 10 en 11), en dat verzoekende partij tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal d.d. 31 maart 2016 de kans kreeg om haar asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen, dit met de hulp van een tolk Arabisch en bijgestaan door haar advocaat. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Aldus werd zorgvuldig gehandeld.

2.2.10. Uit wat voorafgaat blijkt dat in hoofde van verwerende partij door de Raad geen manifeste beoordelingsfout kan worden ontwaard.

2.2.11. Het middel is ongegrond. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op één september tweeduizend zestien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT